

MOJA NAJLJUBŠA IGRAČA

Spomnim se dneva, ko sem kot majhna punčka v naročje dobila plišasto medvedko. Oblečena je bila v rožnato majčko, njen svetel kožušček pa je bil tako mehak, da sem ga takoj stisnila k sebi. Na uho sem ji zašepetala, da bo z mano na vsakem koraku. Ker je bila tako ljubka in rožnata, sem ji dala ime Rozi.

In obljubo sem držala.

Rozi je z menoj prepotovala skoraj vso Slovenijo. Bila je na morju, kjer je »pogumno« gledala valove, čeprav sem jo morala trikrat rešiti iz peska. Sončili sva se na plaži (ona je dobila več kreme za sončenje kot jaz), skupaj sva osvajali hribe, kjer je iz mojega nahrbtnika kukala kot kapitan odprave. Prepričana sem, da so se pohodniki spraševali, zakaj ima deklica medveda, ki »nadzoruje« razgled.

Enkrat pa sva doživeli pravo pustolovščino.

Bilo je v gorah. Med počitkom sem jo odložila na klopco pri planinski koči. Ko smo se odpravili naprej, sem šele čez nekaj minut opazila, da Rozi ni več z mano. Srce mi je padlo v pohodne čevlje. Planina je postala ogromen, nevaren svet, poln vetra, koz in sumljivih oblakov.

»Rozi!« sem skoraj planila v jok.

Prepričana sem bila, da jo je ugrabila kakšna planinska koza ali pa je postala vodja gorske reševalne odprave. Z očmi sem preiskovala vsako skalo. Nato pa sem jo zagledala – sedela je na ograji, nekoliko postrani, kot da občuduje razgled. Videti je bilo, kot da si misli: »Saj sem rekla, da hočem malo avanture!«

Od takrat naprej sem jo držala še bolj trdno.

A pustolovščine se niso končale. Nekega večera, ko sem bila manjša, sem bila prepričana, da pod mojo posteljo živi pošast. Rozi sem postavila predse kot pogumno stražarko. »Če pride kaj strašnega, ugrizni,« sem ji naročila. Seveda ne zna gristi, a tisto noč sem trdno verjela, da ima skrivne super moči. In veste kaj? Pošast si ni upala na plano. Prepričana sem, da jo je Rozi prestrašila s svojim neustrašnim pogledom (ki je sicer vedno enak, a v temi deluje zelo resno).

Res je, da danes Rozi ni več takšna, kot je bila. Njen svetel kožuh se ne sveti več kot nekoč, levo uho se nagiba nazaj, polnilo ni več enakomerno razporejeno, šivi pa pripovedujejo zgodbe o najinih dogodivščinah. A prav zato je še lepša. Vsaka guba in vsak šiv sta spomin.

Kot majhna – in po resnici povedano še danes – verjamem, da ima Rozi srce. In to ogromno. Bila je z mano, ko sem se bala teme, ko sem pogrešala starše ali ko sem imela slab dan. Ne zna govoriti, a me vedno posluša. In nikoli ne izda mojih skrivnosti, kar je za medveda izjemno redka lastnost.

Res je, da se danes z njo ne igram več tako kot nekoč. A še vedno ima posebno mesto na moji postelji. Brez nje težko zaspim. Včasih se pošalim, da zdaj jaz čuvam njo pred pošastmi pod posteljo.

Rozi zame ni le igrača. Je sopotnica, varuhinja, tiha junakinja mojega otroštva – in morda še vedno načrtuje kakšno novo pustolovščino, ko ugasnem luč.

NINA KOBETIČ, 6. r.